

Dalo se do něj dostat dvěma vstupy. Jeden se nacházel v přízemí. Z něj by se dalo uniknout z paláce. Ještě důležitější nicméně bylo, že Vincent si ve svých komnatách často stírádal zbraně a zásoby. Což mi dávalo možnost se před odchodem ozbrojit.

Vstup z podzemí byl zavřený. Dvoukřídlé dubové dveře natřené černým lakem jako by splývaly s okolními stěnami, až na stříbrné kliky. Když jsem za ně vzala, zatajila jsem dech a velice tiše a pomalu otevřela. Nemohla jsem vědět, jestli to tu Rishanové už neobjevili. Vincentovo křídlo bylo sice soukromé, nicméně ne tajné.

Zdálo se, že štěstí mi stále přeje. Za dveřmi nikdo nebyl.

Ocitla jsem se v opuštěné chodbě. V chodbě, která narozdíl od temných, spoře osvětlených tajných průchodů, jimiž jsem do ní přišla, vypadala jako chodba v královském paláci. Podlahu pokrývala tmavě modrá dlažba, po stranách z ní vystupovaly černé dveře se stříbrnými klikami a zdi zdobily hiájské obrazy v pozlacených rámech. Před sebou jsem měla osmero dveří, čtvery na každé straně, a na konci chodby čekalo točité schodiště ohraničené stříbrným zábradlím vedoucí nahoru.

Už tak dlouho jsem tu nebyla. Ani jsem si nepamatovala, kam všechny z těch dveří vedou. První a druhé byly zamčené. Stejně jako třetí a čtvrté. *Sakra*. Co když zjistím, že jsou zamčené všechny a že jsem vzácné okamžiky svobody vyplývala pro nic za...

Páté se otevřely.

Ztuhla jsem, zatajila dech a ani se nehnula.

Jen jsem tam stála ve dveřích s rukou pořád ještě na klice. Bohyně.

Vincentova pracovna.

Voněla jako on. Na mučivý okamžik jsem měla zas pocit, že otec nezemřel, že tu někde musí sedět s knihou v rukách a hlubokou vráskou mezi očima.

Minulost se kolem mě prohnila jako sprška ocelových střepin, stejně ostrá a stejně bolestná.

Table místnost byla malá, menší než ostatní Vincentovy pracovny. Uprostřed stál těžký dřevěný stůl a v rohu poblíž krbu dvě sametová křesla. Stěny lemovaly police plné černých, vínových, stříbrných a modrých vazeb starých, avšak pečlivě udržovaných svazků. Na stole ležely rozházené věci. Otevřené knihy, papíry, poznámky a uprostřed hromádka skleněných střepů.

Jakmile jsem se dokázala pohnout, zamířila jsem ke stolu.

Panoval na něm daleko větší nepořádek, než bylo pro Vincenta typické. Na druhou stranu... ke konci byl...

Co dodat. Myšlenkám na to, jaký byl v posledních několika měsících života, jsem se vyhnula.

Oči mi sjely ke sklenici stojící mezi poznámkami. Na dně měla zaschlou rudou skvrnu. Podívala jsem se na ni blíž a na stopce rozpoznala otisky jeho prstů. Vztáhla jsem ke sklenici ruku, abych se jich dotkla, ale hned jsem ji zase svésila. Nechtěla jsem smazat poslední stopy jeho přítomnosti.

Dokonce ani ztráta Ilany mě na tohle nepřipravila. Na tu nepopsatelnou hloubku zoufalství, do níž vás ztráta milované osoby uvrhne. Začít myslet na něco jiného než na něj mě stálo veškeré úsilí. Ze všeho nejraději bych se schoulila v jednom z jeho sametových křesel, sklenici s jeho otisky opatrně zabalila do hedvábného šátku a uchovala ji až na věčnost.

Jala jsem se prohrabovat papíry na stole. Vincent pracoval tvrdě. Všude samé inventáře, mapy, zprávy o útoku na Měsíční palác. Zběžně jsem si prohlédla hromádku dopisů, načež se mi rozechvělá ruka zastavila nad kouskem pergamenu.

*Zpráva: Salinae*, stálo v hlavičce.

Byla napsána velmi věcným, přímočarým jazykem. Jednalo se o popis útočné síly a o výsledek boje.

*Město Salinae a jeho okolí bylo eliminováno.*